

De nuttige Huismusch. In het voorjaar van 1932 heerschte in Centraal-Europa een nog al ernstige Meikeverplaag. Reeds vroeg in den namiddag zag je de torren bij troepjes rondvliegen en ik heb nooit van mijn leven zooveel vliegende meikevers gezien als op 7 Mei, varende op de Donau tusschen Bratislava en Budapest. Eenige dagen later waren wij aan de Starnberger See en ook daar vlogen veel meikevers, dwars over het meer. De musschen maakten daar een heel relletje van. Ze zaten op de balustrade aan den oever op den loer en kwam er een meikever aan, dan vloog ook dadelijk een musch op, greep hem in de vlucht of bokste hem uit de lucht en ging hem dan op den grond aan stukken hakken. Honderden meikevers moesten daar zoo het leven laten.

JAC. P. TH.

Twee eenden broeden op één nest. Met Pinksteren 1932 kon ik bijgaande foto maken van een tweeling-broedsel op het landgoed Wickenburgh te Houten. Het lag in een nest-korf en bevatte 24 eieren.

De twee eenden zijn geen rasechte Wilde Eenden, maar een soort van „Kwakertjes”, die daar tusschen de wilde leven en zich verder ook geheel als wilde gedragen.

Amsterdam.

W. CANNENBURG.

Die ingewikkelde kwesties van nut en schade. In het Tijdschrift over Plantenziekten van Juli 1932 vonden wij een belangwekkende studie van Dr. H. J. de Fluiter over de dennenbladwesp, vooral naar aanleiding van wespenplagen aan dennen in 1929 en 1930 in de bosschen bij Ede, Bakel en Dorst. Deze plagen eindigden vrij plotseling, zonder direct naspeurlijke oorzaak. Echter had Dr. De Fluiter de avonturen van tienduizenden schijnrupsen en cocons kunnen nagaan en o.a. bevonden dat van de wespen uit 13242 cocons 5.63 % door sluipvliegen, 3.38 % door sluipwespen en 15.94 % door muizen vernietigd waren. In dit geval traden de muizen dus als voor den boschbouw nuttig op en wel bijna dubbel zoo nuttig als de sluipvliegen en sluipwespen te zamen. Trouwens meer dan vijftig jaar geleden heeft Prof. Ritzenma Bos in zijn Landbouwdierkunde een goed woordje voor de boschmuis gedaan.

JAC. P. TH.

foto W. Voorbeytel Cannenburg.

Twee eenden op één nest.

De namen onzer boomen en struiken. Het zomernummer van het Nederlandsch Boschbouw Tijdschrift is bijna geheel gewijd aan het Rapport van de Commissie, ingesteld door de Nederlandsche Boschbouwvereniging, tot het brengen van meerdere eenheid in de nomenclatuur der houtsoorten. Dank zij deze bij uitstek deskundige commissie zijn wij nu voortaan bevrijd van alle onzekerheid omtrent de wetenschappelijke benaming van de in ons land wild en gekweekt voorkomende boomen en heesters.

De commissie heeft zich ook bezig gehouden met de Nederlandsche namen en zelfs eenige nieuwe voorgesteld. Ik ben het met de commissie volkomen eens, dat het niet noodig is, voor alle ingevoerde planten Nederlandsche namen te bedenken en ik zou altijd wel genegen zijn om af te wachten, of de volksmond iets bruikbaar brengt. Tot zoolang kunnen we gerust volstaan met den wetenschappelijken naam, hetzij in zijn geheel, hetzij doelmatig verkort. Ik kan het zelfs niet over mij verkrijgen, om de berberis „zuurbes” te noemen. De dichters van honderd jaar geleden zongen reeds van „bloeciend berberissenkruid”. Do zijnen wetenschappelijken namen zijn zoo goed als volksnamen geworden: Araucaria, catalpa, cornus, ginkgo, juniperus, larix, magnolia, prunus, rhododendron, thuja, spiraea en daar kunnen er nog wel gerust eenige bij, wanneer de planten, waarop ze betrekking hebben, maar duidelijk genoeg te onderscheiden zijn.

De commissie stelt voor, om voortaan de naaldboomen van het geslacht Pinus „pijn” te noemen, den naam den te behouden voor het geslacht Abies en voor het geslacht Picea „spar” te gebruiken.